

[Charlotte Antonsen]

på sygehusene? De to ting har noget med hinanden at gøre. Det erkender regeringen i hvert fald om ikke i tale så dog på skrift.

Når ministeren taler om, at det, man gør med denne ejendommelige aftalemodel, denne bureaukratiske aftalemodel, er at sikre, at arbejdsgiveren kan dokumentere, at der er flaskehalse, synes jeg, at der er tale om en helt utrolig mistillid til de danske virksomheder og de danske arbejdsgivere. Hvis det er hovedformålet med lovforslaget, fatter jeg i øvrigt ikke, at det ikke fremgår af bemærkningerne, at det er det, der er tale om, altså at man ikke tror på, at når man ikke ansætter de sygeplejersker, der mangler på sygehusene, så skulle det være, fordi flaskehalsene ikke er reelle.

Til hr. Ole Vagn Christensen vil jeg sige, at jeg sagde ikke, at regeringen bør erkende – for jeg kan se, at regeringen har erkendt – at orlov i den oprindelige form var umulig og skabte en hel masse nye problemer med flaskehalse, bl.a. på sygehusområdet. Nej, det, jeg sagde, var, at regeringen har erkendt, at orlovsmodellen duede ikke, og jeg vil sige, at så er vi da kommet et lille skridt ad vejen.

Jeg har stadig væk ikke fået svar på, om ikke blot dette lovforslag udskyder problemet i seks måneder. Hvad er det, der gør, at problemet skulle være løst med dette forslag?

(Kort bemærkning).

Kai Dige Bach (KF):

Jeg har en lille personlig bemærkning til hele orlovssituationen, og det er, at man skal jo være klar over herinde, at der er rigtig mange job, som der ikke med noget udbytte eller med noget forsvarligt resultat for virksomheden kan vikarieres i i seks måneder, og det er så både af videnmæssige og tekniske, indlæringsmæssige grunde.

Man kan i masser af tilfælde ikke med noget udbytte vikariere i så kort tid, for man skal nå at lære for meget, og det vil især i de meget små virksomheder belaste de mennesker, som i forvejen er merbelastet, fordi der er én væk, med at skulle lære en ny op, og så bliver det først helt galt.

Men jeg synes egentlig, at det, der kaldte mig på talerstolen, var hr. Ole Vagn Christensens gentagne omtale af succes. Dertil vil jeg sige, at vi har altså også et andet kriterium for succes i erhvervslivet, end at omkostningerne

og udgifterne bliver større, end vi har budgetteret.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Til det sidste vil jeg sige til hr. Kai Dige Bach, at det er jo netop det, hele forslaget bærer præg af: den ansvarlighed, der er fra regeringens side over for erhvervslivet – netop at erhvervslivet må komme og dokumentere, at man ikke kan få løst sin opgave.

Så må jeg sige til fru Charlotte Antonsen – det var sådan set det, jeg bad om en bemærkning til – at vi nærer ikke mistro til arbejdsgiverne, men vi er – for at sige det sådan lidt mildt og lidt diplomatisk – skidehamrende trætte, undskyld, hr. formand, det må ...

Formanden:

Jeg må gøre opmærksom på, at det ikke under nogen omstændigheder er tilladt at anvende sådanne udtryk i folketingssalen!

Ole Vagn Christensen (S):

Nej.

Vi er selvfølgelig trætte af – og vi tror også, at arbejdsgiverne er trætte af at blive misbrugt politisk. Her har man en chance for at være med i et samarbejde for at vise, at man er mere anstændig end den politiske debat.

Formanden:

Det afhænger af, hvilke udtryk man bruger! Det dér ønsker jeg ikke at høre én gang til!

(Kort bemærkning).

Hans Jørgen Jensen (S):

Det er fru Charlotte Antonsens bemærkninger om flaskehalsproblemer, som får mig herop, for fru Charlotte Antonsen skylder dette Ting at forklare, hvilke grupper der har haft flaskehalsproblemer i dette land siden 1986. Kunne vi ikke få bare to eksempler på, hvor der har været flaskehalsproblemer i erhvervslivet?

Så er der jo aldeles ikke – det vil jeg også sige til fru Charlotte Antonsen – tale om mistillid til arbejdsgiverne i det, der ligger i dette forslag. Det, der er tale om, er vel, at man med denne formulering får skabt et bedre samarbejde, hvis der skulle opstå flaskehalsproblemer.